

Būfime iſtifiimi.

Run. P. Dagio fakytas pamokslas I. 15. Szw. Jono bažnyčioje.

(Staitnyĭ 1. Kor. 1—2.)

Kai žmogus keliuona kokią nors keliuonę, jis nuėjęs gerą keliuoną gabalą, mėgsta sustoti, pailsėti, apsidairyti, pažvelgti atgal. Ir ši rytą kai Dievo namų varpų balsai sustam bėjo ir gaudė po placią apylinke, jie mums priminė, mūsų mūsų gyvenimo keliuonę ir mes sustojame, kad pažvelgti atgal, kad pailsėti, tolimesnei keliuonei. Mums rodesi, kad varpų balsai kildami iš bokštų į dangų įamotįkta įamotį kalba lyg maldą meldžiasi: Dieve, laimink mūsų brangią tėviškę Lietuvą. Ir iš mūsų bažnyčių, kurios iššėtos po mūsų kraštą, ar jos stovi ant kalnų, ar prie miškų, upių — įamota varpai ir jų balsas lyg susilieja į vieną galimą harmoningą melodiją ir kyla lyg šventą auką mūsų giliuos padėtos prie dangaus Tėvo šostą

Eziju warpu garšus pažiņta tiefiu wienas mūšy tautos
 jūnus ir duktra, ir todēl šu galingais ir gražiais warpu
 balšais štamba žiandien ir mūšy žirdys džiaugsmu, dēfin-
 gumu ir garbe. Aukščiausiajam, Kuris leido užtekti mūšy
 tėwų žemei laiswės saulutę. Dievas girdejo mūšy protėwų
 ir tėwų dejonės; Šis matė, kaip nedėtingi ižgamos waikiai
 paniekino motinos falbą, motinos malbą ir atsiduoda tar-
 nauti šwetimiems. Sunki bausmė aplankė mūšy žemę. Šuk
 daugelis žiandien yra dar gywų liūdininkų, anų baikų lai-
 ky. 1914 m. įwyktis Sarajewe, kur žiandien stowi prištala
 lenta šu užrašu: „Čzia gimė tautos laiswė“, šujudino
 wišą pasaulį. Kuris neatšimena tų liūdnų laikų, kai žmonės
 žemės nebedirbo, kai keliai, wieškeliai buwo pilni karių,
 pabėgėlių, kai žmonės žuwo wienas po kito ir mūšy šod-
 bos buwo naikinamūs ir deginamos. Wiši wienžirdžiai
 siuntė sawo karžytas maldas ir šaukė: „Š žirdies gilumos
 kaukiu Tawe, Wiešpatie, išklausk mūšy maldas.“ Bet
 Dievas darė sawo darbus. Daug milijonų žmonių sweti-
 mų tautų padėjo sawo gywybes ir dėl to, kad mes būtume
 laiswi. Dangaus Tėwas sawo galinga ranta tiefė saulėtus
 kelius mūšy naujam gywenimui. Šis siuntė reikalingu lai-
 kų tėwynės meile apšwieštus wadus, tautos atgimimo
 didwyriskta dwasia walbė juos ir atšitiko stebūklai: wiši
 priekšai, wiši iždawikai atsitrenkė įlg i klintį i mažą sau-
 jelę naršijų tėwynės gynėjų, nepaistamų sąrgų. Mes
 žiandien stowime ant sawo tėwų ašaromis ir prakaitu
 laisytos žemės kaip laiswi waikai, laiswos tautos ir wal-
 stybės. Mūšy brangi tėwų žemė darosi mums dar branges-
 nė, kai atšimename, kad ji atpirkta didžiomis aukomis:
 pašaukawimais, maldomis, ašaromis, fančiomis ir gy-
 wībėmis. Šuk newienas ja gindamas paguldė sawo jauną
 galwą ant žalios ežios ar griowio krašto. Daugelis jų ne-
 sulaukė laiswės ryto ir jie ne sau, bet mums laiswę ižo-
 wojo. Wiems užteko mažo žemės žmotelio.

Atmindami tai, jawo hioje žventėje lenkiame galwas
prieš tuos ištikimuosius su dėkingumu ir pagarba. Tu
wardai turi būti gywai irąhyti ne į lentas, bet wišų mišų

tikrųjų tėvynės jūny ir dukterų žirdyse, kurie myli savo kraštą ir nesiigėdi savo motinos kalbos. Tie juk savo darbais įrodė žodžių tikrumą: „Mėra didesnės meilės kaip ta, kuri atiduoda savo gyvybę už savo draugus.“ Šziandie mūsų visų motina Pietuva liūdi šių gerybių savo vaikų ir neša jiems gyvus, newystamus žiedus. Mes gyvi liūdininkai jų darbų, dėkojame Tau, dangaus Tėve, kad mums savo malonę išrodei.

Priekš porā dienu buwo wienas, rodos mentas iwytis. Tulas senas pradžas kowotojas ir Diewo žodžio mylėtojas, kuris be abejo ir žiandien czia meldžiasi, atlančė mane ir papasakojo sawo gyvenimą ir bėdas. Sis peržwelgė, kas žiandien dedasi pasaulyje ir tarė: „Aš rytą ir wakarą iš žirdies gilumos dėsoju Miešpacziui už jo stebūtklingus kelius, ir nepaliausiu dėsojės. Šuk nė wienas kraštas neturi tų Diewo gėrybių ir dowanų, furias Sis mums pristyrė. Jo žegnonės ranka be paliowos mums sawo malonę dalina. Mes rodos dirbome, kowojome ir patys netiėjome, kad Diewas tą mūsų darbą taip gausiai laimina. Man slegia žirdį, nes iš mano waių wienas antras paniekina mano labą, sawo kraštą ir nemato Diewo malonės. Bet aš nepaliausiu melsti ir už juos“, — ir jo akys pasirodė gailios ašaros.

Tikrai, daugelis tėvų, kurie tiek wiško iškentėjo, wer-
tia dar šiandien dėl savo waikų. 15 metų jau keliawome
stašciais laiswės keliais. 15 kartų sustojomė, apsižwalgė-
me ir matėme Diewo žegnontę, o ištikimieji Diewo užweiz-
dos kuriems Diewas tą darbą patikejo wis siuntė savo
nuoširdžias ir galias padėkas, už tą didelę malonę. Tūk
wisų laisvų kiekvienas savo darbą galėjome dirbti ramiai
ir su džiaugsmu. Ir Diewas telaimina wisų gerą darbą,
nes wišką, ką mes darome, yra Jo darbas. Nes mes wisi
esame Kristaus tarnai ir užweizdos Diewo paslapčių.
Ir Diewas iš užweizdų nieko nemori, kaip tik tai, kad wisi
ištikimais būtų atrasti.

Zvēlgdami i ateiņi, atduoſtime mūſy waſſtybē ir toſiau
 Diewo ſaugojimui ir To wedimui. Siſ, Kuris dangū ir
 žemē ſutwērē, Kuris žwaiģdēms keliā rodo, turi ſawo
 rankoſe ir tautū likimā. Siſ myſi ſawo kūdiſius dideliuſ ir
 mažuſ, Siſ ſiunczia muſ i ſiā žemē ir patiſi ſawo žmo-
 nēms ſawo paſſaptiſ, darbā ir pareiģaſ. Mēſſtime Diewā
 ir dirbtime. Kiekwienas pagal ſawo iģgaſē, ſupratimā ir
 gautas dowaſas turime pridēti ſawo rankā ir prie waſſty-
 bēſ darbo. Kiekwienas tēwū žemēje turi ſēti ſweiķā grūdā,
 o iſ neſi tinkamuſ waſſiuſ. Prie tēwūnēſ darbo, dēdami
 pagrindē Kriſtaſu moſkſā, turi priſidēti ir mūſy jaunieji.
 Te mūſy waſſamuſ būna meiſuſ ſiſ žemēſ kampeliſ, kuria-
 me iģwōdo ſio paſaulio ģwiewſā, kuruſ motinoſ maſdomiſ,
 nemigo naktimiſ augino, aģaromiſ plowē. Te wiſi moka
 atneģti tinkamā aukā ſawo tēwū žemei. Auginſtime juoſ

gerumo, meilės, didvyriškumo dvasioje, te užauga tvirti asmenys, kuriems ateityje būtų galima patikėti mūsų brangios tėviškos likimas, kai senieji nueis į amžinybę. O jie galės ramiai užmerkti akis, kai jaunoji karta turės tvirtas rankas ir geras širdis.

Szwęskime linksmi šią šventą dieną, kurią pats Dievas mums davė. Wisą nugalėjime per tą, kuris mus mylėjo, nes žinome, kad nei mirtis, nei gynybė, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei kas dabar yra, nei kas bus, nei aukštumas, nei gilumas, nei koks kitas sutvėrimas mus negalės atskirti nuo Dievo, kuris yra mūsų Viešpatyje Jėzuse Kristuje.

Šiame wisi ištikimi sawo tėwynei įą mylėdami, nes tai yra Dievo paslaptis, kuri mums patikėta. Būtime tarnai Kristaus ir sawo Dievo mums duotos tėviškos. Nes Dievas iš sawo užveizdų nieko neieško, nieko nereikalauja, kaip tik tai, kad ištikimais būtumėm atrasti. Amen.

Lietuvos Evangelikų Viuterionių lietuvių bažnytiniai reikalai.

**Spausdiname Doc. Lic. J. Paupero padarytą pranešimą
Liet. Ew. Viut. sinode 1937 m. gruodžio mėn. 19 d. Kaune.**

(Pabaiga).

Mūsų sinodas turi griežčiausiai pasmerkti tas užsienio spaudoje pareikštas nuomones, kad evangelikai kunigai Lietuvoje ir iš wiso Pabaltijį kalia sawo tiesioginių pareigų turi dar ir kitas užduotes, būf jie esą kokių tai ypatingų kultūrinių interesų sargyboje. Ta pati užsienio spauda pažymi, kad Klaipėdos krašto parapijos turincijos užduotė kowoti prieš iš Kauno einancijas, kaip ten sakoma „didlietuviškumo“ bangas. Mes czia šia proga turime pareikšti, kad tokia propaganda užsienio spauda žemina Klaipėdos krašto parapijas ir tų parpijų kunigus. Nes nesenai mūsų spaudoje teko skaityti Klaipėdos krašto evangelikų bažnyčios gen. Superintendento Obereignerio pareiškimą, kad Lietuvoje, o tai suprantama, ir Klaipėdos krašte bažnytinis gyvenimas nėra varžomas. Bažnyčia galinti weikti nešliudomai. Lietuvos evangelikų liuterionių bažnyčia taip pat weikia nešliudomai. Apškritai Lietuvos evangelikų bažnytinis ir tikybiniis gyvenimas wylsta normalioje sąlygoje. Tokia užsienio spauda todėl negali reikšti priekaištų, kad Lietuvos evangelikai suartėja, kad glaudžiai tikybiniėje weikloje bendradarbiauja. Nors evangelikoms parapijoms ir evangelikų kunigams Lietuvoje primesti „ypatingų kultūrinių interesų“ sargybos pareigos yra politika ir kaipo tokia ji neturi wietos Lietuvos evangelikų bažnyčioje. Lietuvos evangelikų bažnyčioms suartėti, glaudžiau bendradarbiauti nėra ir negali būti kliūčių iš pacijų evangelikų tarpo. Nes didesnis Lietuvos evangelikų suartėjimas didina patį evangelikų sworį tikybiniėje ir kultūrinėje pozicijoje. O walskybinių ir tautinių požiūriu yra ne mažiau swarbu, kad Didžiosios Lietuvos evangelikai lietuvių glaudžiausiai suartėtų su klaipėdiečiais lietuvių.

Kai dabar trys Lietuvoje esančios evangelikų bažnyčios neturi tarpusawiai jungiančio organo, tai kiekwiena jų yra lyg koks fragmentas, atitrūkęs nuo pacijos wifumos, yra lyg gywo organizmo dalys be jungiančios ir waldančios galwos. Kiekwiena tų trijų bažnyčių neturi pasiteitusiai po karo walskybės padėčiai pritaikintų ištatymų. O ypacz fragmentiniame stowyje yra pasilifusi liuterionių bažnyčia, nes ji neturi nei Generalinio Sinodo, nei Generalinės Konsistorijos. Wisas jos twarkymasis juridiskai turi gryno laikinumo pobūdį. Ne aiski yra pacijų tautinių sinodų kompetencija. Swarbesnius reikalus Konsistorija laikinai twarko sawo aplinkraščiais. Sinodai renfasi pagal Konsistorijos priimtas ir Szvietimo Ministerio lafinai patvirtintas taisykles.

Szie wisi czia suminėti faktai pasako tą wieną, kad ilgainiui mūsų bažnytiniam waldymui reikės tikro juridisko pagrindo, atatinkancio mūsų padėčiai pacioje walskybėje. Suk priekpastutinių metų mūsų bažnytinio twarkymosi staudūs negalawimai mus pacius, be abejo, bus pamokę, kad wien tik pasiteikti wienokia ar kitokia žmonių walia paciai bažnyčiai gali grešti kartais labai staudžiomis pasėkomis. Tai wisa sakau dėl to, kad mes nemamytume, esą dabar wisi mūsų bažnytinio gyvenimo reikalai yra kopuiskiausioj twarkoj. Wisa tai labiausia primenu ir dėl pacijos mūsų bažnyčios tolimesnės ateities. Kaip iš wiso kinta, plečiasi ir naujai persitwarko iwairios Lietuvos Walskybės ir tautos gyvenimo sritys, taip tų reikalų wifumos wiena dalelė yra ir Lietuvos ewangelikų liuteronių bažnyčios reikalai. Pasiteitusiai Walskybės padėčiai reiktia atatinkamai pritaikinti ir mūsų bažnyčios waldymosi padėti. Wisam tam reikalinga daug darbo ir daug geros walisos.

Tacziau wien išwiržinis bažnyčios susitwarkymas dar nėra pats bažnyčios esmės reikalas. Tai nelyginant yra kewalas, saugas branduolį. Ukrainoj, Bulgarijoj lyg per stebulą radosi nauja ewangeliska bažnyčia. Ji neturi pakankamai dar nei kunigų, nei bažnyčių, nei sawo reikalams twarkyti užtikrintų teisinių sąlygų ir normų, bet tacziau ji auga, nugalėdama didžiausias kliūtis. Wėl štai Wofiečių ewangelikų bažnyčia 1933 m. nusprendė, kad jos nepajudinamu pagrindu esti Ewangelija apie Jėzų Kristų, bet jau pusei metų praėjus turėjo ta pati bažnyčia stoti į kową dėl to, kad prie Ewangelijos dėta wifokio pagoniško priemaišo. O tai iwyo tame krašte, kur Ewangelija buvo stelbta eilę šimtmečių; tai kraštas, kuriame buvo pats reformacijos lopšys. O šiandien ten ewangelikų bažnyčia kowoja sunkią kową dėl sawo išsilaitymo. Ewangelikų bažnyčios egzistencijos sąlygos yra užtikrintos ten, kur galima newaržomai stelbti Ewangeliją, auškėti Biblijos dwasioj, jaunuomene, twarkyti ewangeliskosios bendruomenės reikalus, laikantis Szwentojų Rašto ir bažnyčios išpažinimo. Bažnyčia yra gywoji Dievo Dwafios statyba ant wienintelio pamato Jėzaus Kristaus. Bažnyčios augimas yra Dievo stebulka. Be Dievo Dwafios weikimo nebūtų augęs šurinkimas Jeruzalėje. Be Dievo Dwafios weikimo mes taip pat nesulaufime didelio sawo bažnyčios augimo ir žydėjimo. Dirbtinėmis priemonėmis galima suorganizuoti ir palaikyti wienokias ar kitokias religines bendruomenes, bet jos lieka be waisiaus, kaip augalas be tikro dirwožemio; užėjus sunkumams tokios bendruomenės pafrinta, pagaliau laiko wėjai tokių bendruomenių narius išbarsto lyg pelus. Viuteris sako: „jau net mažas waiselis žino, kas yra bažnyčia, tai yra tie trifikcionys, kurie klauso Gerojo Ganytojo balso.“ Mes išlikime, jei laikysimės prie Viešpaties.

Todėl kalbėdami sawo bažnyčios ir parapijų twarkymo reikalais, taip pat wėl grįžę į sawo parapijas ir dirbdami jose sawo bažnyčios labui, neužmirškime, kad Martos triušas buvo reikalingas, bet Marija buvo pagirta, kad ji geriausią dalį pasitrinko. Dirbti toje sąlygoje, kurias turime, yra mūsų pareiga, bet wainiką gaus tas, kuris, ar sunkioje ar geroje sąlygoje, bus liks ištikimas iki galo.

Todėl gera walia, pasiteikimu ir meile nenuilstamai dirbkime mūsų bažnyčiai, nes ir ji sawo prastybėje nori būti Kristaus sužadėtinė.

Szw. Raštas smulkmeniskai.

Wisas Szw. Raštas susideda iš 65 atskirų knygų. Pagal šweicarų teologą Jokubą Kristijoną Izeliną (mirusį 1737 m.), wisoje biblijoje yra 773 662 žodžiai, 3 566 480 raidžių, o žodis „Dievas“ kartojamas 6 755 kartus. 3.

Jėzaus rankos.

Rankose mano Jėzaus
Ramybė sielai bus;
Užmiršiu Jo glėbyje
Gyvenimo vargus.

Choras:

Išsis siela
Jėzaus rankose ramiai,
Džiaugsmą miela
Jaučia ji tikrai.

Nelaimėse, varguose,
I Jėzų žvelgiu vis: —
Visus vargus palengvint
Tegali vienas Jis.

Choras:

Išsis siela

Prie Jėzaus aš be baimės,
Ramiai ilsėt galiu —
Jei tik Jo rankos veda
Gyvenimo keliu.

Choras:

Išsis siela

Ak, Jėzau, prie Tavęs tik,
Kaip vaikas aš glaudžiuos,
Žinau, kad Tavo rankos
Pražūti man neduos!

Choras:

Išsis siela

Sulyg T. G. vert. — M. Z.

Kas beldžiasi, tam atveriami.

Skovgaard'as Petersen'as kartą praleidęs savaitę Antverpene pasakojo: „Prieš miestą stovi Kapucinų vienuolynas turi keletą garsių meno paveikslų, tapytų garsiųjų dailininkų Rubens'o ir Van Dyk'o, kuriuos norėjau pamatyti. Nuėjęs prie vienuolyno radau vienuolyno vartus užrakintus, bet čia pamačiau kad prie durų esama varpelio. Aš patraukiau už varpelio rankenos ir jo garsas nuaidėjo už vienuolyno mūrų, bet neatėjo. Aš patraukiau dar kartą, bet vėl be pasekmių. Na, pamaniau sau, čia galima taip valandas išstovėti ir laukti. Vis tik nusprendžiau laukti. Kai savo beldimąsi nuolat kartočiau, po kiek laiko išgirdau žingsnius ir pamačiau kaip senas vienuolis atrakino duris ir atsargiai iškišęs galvą pro vartus pažiūrėjo kas beldžiasi.

„Jūs, matyt, savo vienuolyne ne taip jau skubūs“, truputį nekantraudamas tariau aš.

„Taip“, tarė jis, „mes jūsų beldimąsi visą laiką girdėjom, bet matot, išdykę vaikai su mumis savo juokus krečia. Jie patraukia kelis kartus už varpelio rankenos ir nubėga. Užtat mes ir nekreipiam dėmesio jei kartą suskamba, bet jei kas skambina be perstojimo, — tai atrodo, kad kas ištikrųjų nori įeiti, tada atidarau!“

Taip pat daro ir Dievas su žmonėmis. Jei kas tik kartą atgailauja, taip sau, daugiau dėl kitų žmonių akių, ar atyžčiau Dievo žodžio klausosi, — Dievas nekreipia daug dėmesio. Jis atveria savo malonę tik tada, kada mato, kad žmogus tikrai susirūpina savo

Kun. P. Dagys.

Tikėjimas pagal Ap. Povilą.

(Tęsinys).

Povilas žydišką tikėjimą pasmerkia todėl, kad jame trūksta Dievo valios apsigreiškimo. Povilas sako, žydas turi įstatymą t. y. jis turi tai, kas prieš Dievą teisų yra ir jei jis darys tik tai kas jam paliepta yra, tai jis nuo kiekvieno abejojimo bus laisvas. Bet Povilas Rom. 2.²⁶ klausia taip: „jei neapipiaustymas laikyti teisybe įstatymo, argi jo neapipiaustymas nebus palaikytas apipiaustymu?“ Tokį įstatymo supratimą Povilas išplėtė visose tautos. Apskritai, Povilo tikėjimo mokslo pamatas glūdi tame, kad tik Dievo noras per Dievo valią mus prie gerų darbų šaukia ir ragina. Jokios priemonės žmogui nėra įgyti Dievo malonę ir Dievo dovaną tada, kai jis blogo daro. Ši Povilo pažiūra ir yra tas motyvas, kuris kitokį tikėjimą i Kristų sunaikina. Sulig Povilo, Dievo pagaba bus teikiama tik tam, kuris vedamas tikėjimo gera daro. Visą Rōmėnų laišką Povilas pamatuoja Kristaus pasakytais žodžiais, neaplenkdamas ir tai, jog Jėzus pagyrė tą, kuris gerą darydavo. Jis tikėjimui duotus pažadėjimus ne iš savo patyrimų, bet juos ėmė iš Jėzaus žodžių ir tokiu būdu matė jis pažadėjimą Kristaus žodžiuose ir pagirimą, kuris gerą daro. Tuo pačiu įsitikinimu Povilas žiūr. Rom. 2 perskyrime formulavo ir atvaizdavo dar antrą įstatymo pažiūrą, kurio nevaisingumo pamatą įrodo Rom. 7 perskir. Įstatymas duoda galimybę pažinti gerus darbus ir net dar daugiau; vidujinį sutikimą, džiaugsmą, pamėgimą prie įstatymo ir palinkimą pagal jį elgtis, nes įstatymas visą žmogaus protą kreipia prie Dievo. Taigi, turint gerus darbus, ko dar trūksta? Bet jei pažiūra i gerus darbus realizuotusi, tai pasirodytų nepajėgumas prisirišti prie Dievo, bet

pajėgumas prisirišti prie nuodėmės. Tokiu būdu mūsų noras ir mūsų veiksmas liktų viens kitam priešingi ir įstatymo ižiūrėjimas, prisirišimas prie jo, jo žinojimas būtų trukumas gero darbo. Todėl įstatymas tik kankina žmogų ir pažintą duotąjį Dievo gerumą neleidžia vykdyti.

Povilas krikščioniško dievotumo prisilaikymą iškelia 1 Kor. 13 ir atvaizduoja gyvenimą tarp idėjų ir darbų ir viską nustato tuo pačiu būdu, kaip ir Rom. 2 ir 7 persk., atsižvelgiant i įstatymą. Ilgesys gero darbo yra motyvas norėjimo įstatymą vykdyti ir tas geras darbas taipgi yra doro žmogaus gyvenime būtina sąlyga. Povilas dalį savo gyvenimo irgi priklausė prie šio ilgesio ir turėjo norą gyventi pagal įstatymą ir elgtis pagal įstatymo įsakymus. Bet šis jo gyvenimo etapas jį taip paveikė, kad vėliau su sąvokomis ir peržengimais nežaidė ir Rom. 1.¹⁸ pats apie tai taip išsireiškė: „Nes Dievo rūstybė apsigreiskia iš dangaus kiekvienoje bedievyystėje ir neteisybėje tų žmonių, kurie Dievo tiesą laiko neteisybėje.“ o dar aiškiau apibūdina Rom. 2.¹ „Todėl neišteisinamas esi, kiekvienas žmogau, kurs teisi, nes kita beteisdamas, pats save smerki; juk tu darai tą pat, ka teisi.“ Kaip tikrai Povilas nuo nuodėmės nusitolino, taip pat jis tikrai ir aiškiai sekė Dievo, ne tik nujautimu, darbo veiksmu ir raginimu per „urį“ Povilas tapo duotoje tiesoje paklusnus.

6) Tikėjimas ir įstatymas.

Povilas labai gerai žinojo, kad žydai įstatymą pildė be noro ir prasmės ir viską vykdė pagal raide, nes tuom norėjo save paaukštinti. Tą žydų paklusnumą įstatymui, kurie ne tik įstatymo klauso, bet ir jį pildo Povilas Rom. 2.¹³. aprašo šiaip: „Nes ne klausytojai įstatymo teisūs yra pas Dievą, bet kurie darbais išpildo įstatymą, bus teisūs.“ Mintys, norai ir nusprendimai juk nėra tas, ko įstatymas nori, nes įstatymas nori atlikti darbą veiksmu. Čia ir pasirodo

sielos būviu ir kad tas ieškojimas Jo, ne laikinas, ne paviršutinis yra. Tam kas nuolat ieško, beldžiasi ir nepavargsta Jis sako: „..... bus atidaryta.“

Iš vok. k. — G. Lts.

Geradarys.

Vėlyva naktis nutildė didžiulį Jeruzolimo miesto triukšmą. Gatvės buvo tuščios. Jis nusiminęs sustojo ties namais, pro kurių pravirus langus sklido stipri šviesa, muzikos garsai, juokas ir nešvarios dainos. Jis įėjo į vidų. Salė buvo pilna girtų šūkaujančių vyrų. Ant grindų gulėjo vynu apsvaigęs jaunuolis, vartėsi ir negražias dainas dainavo. Jis prisiartinio prie jo, palietė jo pečius ir klausė:

— Kodėl taip gyveni? —

Jaunuolis atsigrįžo ir pažinęs Jį tarė:

— Aš buvau raupsuotas, ir Tu mane pagydei. Tai kaip kitaip aš turiu gyventi?

Jis apleido šiuos namus ir vėl ėjo toliau.

Neilgai trukus, išvydo gatvės paklydusią moteriškę. Ją sekė jaunuolis.

Jis paėmė jaunuolį už rankos ir tarė jam:

— Ko taip žiūri į tą moteriškę?

Jaunuolis sustojo ir Jį pažinęs tarė Jam:

— Aš buvau aklas, ir Tu gražinai man regėjimą. Kam kitam aš jį turiu panaudoti?

Jis prisiartinęs prie moteriškės, palietė jos rūbą ir sakė jai:

— Ar nepažįsti kito kelio, kaip tik nuodėmės? Moteriškė atsisuko į Jį, ir pažinusi atsakė jam:

— Juk tu man atleidai mano nuodėmes, o čia juk linksmybių ir smagumų kelias!

Ir susigraudinęs dėl didelio žmonių puolimo, Jis apleido miestą.

Už miesto, kelio atkrantėje Jis pastebėjo sėdintį jaunuolį, kuris gailiai verkė.

Jis priėjęs dėdamas savo rankas ant verkiančio jaunuolio galvos klausė jo:

— Ko verki?

Jaunuolis užmetė akį ant Jo ir pažinęs Jį, atsakė:

— Aš buvau numiręs, o tu prikėlei mane iš numirusių. Ka daugiau aš turiu veikti neverkęs?

Veltui jis pasitikėjo savo ilgu gyvenimu.

Jurgis Whitefieldas pasakoja savo dienoraštyje apie pirmos kelionės į Georgiją išpūdžius apie laivo virėją, kuris buvo nepataisomas girtuokilis ir didelis bedievis. Kai Vitefiedas jam priminė jo blogą įprotį girtuokliauti, priminė jam jo nuodėmes ir mėgino jį nuo to atkalbėti, šis jam atsakė, kad jis dar du metus noris bedieviu būti ir girtuokliauti, tada jis prisiversias ir savo blogą gyvenimą pakeisias. Bet vis dėlto jis negalėjo nei vieno, nei antro užsimojimo įvykdyti, nes praslinkus šešiom vaalndom po jų pasikalbėjimo, jis numirė.

G. Lts.

Povilo didumas ir teisingumas mąstymo ir tikra pažiūra į įstatymus, kurie viską lyg paviršutiniai nuduoda, nes Jis pats tarnavo Dievo įstatymui visa širdimi, bet ne nuduodamas ir ne pasipūsdamas. Povilas gerai supranta įstatymo tarnavimą, nes įstatyme yra pasakyta, kad reikia bijoti Dievo ir tik tuo tikslu, baimės dėliai, Dievą garbina ir tą įstatymo reikšmę jis taip rimtai ir tikrai supranta, kaip tik jį suprasti galima. Tik todėl ir atsirado priešingumai tarp Povilo ir farizėjų, nes Povilas aiškina, kad atliktas bet koks darbas su nenuoširdumu ir nenoru, nors ir įstatymui atatinka, vistiek negali žmogaus išteisinti. Šiuo žygiu, šiais samprotavimais jis ir padarė kelią, kad tik tikintis gali išsilaikyti. Apskritai, taip kalbėdamas, samprotaudamas Povilas visgi nenorėjo atitraukti nuo įstatymo, nes jis vis tiek yra Dievo įstatymas. Tvirtinimai, kad Povilas norėjo įstatymui prieštarauti ir jį paniekinti, kad jis netobulas — netiesa, bet tie, kurie taip darė, tai nesuprato jo minčių eigos ir jas sumaišė. Tie žodžiai, kuriais taip aštriai puolamas įstatymas, būk įstatymas esąs ištrėmimo, prakeikimo darbas, nuodėmių jėga, užmušantis raštas ir tik dėl peržengimo duotas, nemanė jis taip įstatymui išmetinėti, bet tik norėjo įrodyti, kad visi įstatymo sprendimai yra Dievo sprendimai. Ir kadangi įstatymas turi jėgą, tai jis gali įvykdyti kerštą, užmušimą ir bet kokį pasmerkimą. Povilas nieieškojo įstatyme pagalbos, kuri būtų reikalinga išganymui, nes jis žinojo, kad Dievas savo bausmę šiame pasaulyje ir įvykdo per įstatymą. Nežiūrint visko, Povilas Mozės tarnybą, nors ji ir smerktina būtų giria, nes ji turi šventumo, yra teisinga gera ir turi pasiliekančią Dievo grožybę. 2 Kor. 3, Povilas sako: „Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti.“ Čia yra negatyvi

pusė apaštalo tikėjimo akto, nes jei įstatymas pagal jo turi teisę ir pagal jo išdavas patvirtina, tai jis žmogui skaudus yra. Povilas tik todėl buvo prieš įstatymą, nuo pat savo minčių eigos pradžios iki jų pabaigos, kad jis turėjo rimtą sąžinę, kuri buvo aukštesnė už įstatymą. Įstatymą jis pripažįsta ir įvertina tik tiek, kiek jis turi duotos esmės tikslo ir vertybių. Pažymėdamas Povilas darbus, pagal įstatymą, ne pašiepia įstatymo, bet tik jo vertybę pabrėžia. Todėl Povilo mintis apie įstatymą, atrodė esanti pilna kurstymo, revoliucinė ir pasipriešinimo prieš Dievą, bet pats Povilas niekad taip nesielgė ir nebuvo priešingas Dievo įstatymams. Dėl gerumo jis klausia, ar žmogus privalo gerumo išradėjas būti, kad Dievui parodyti naują gerumą, kas Dievui visai į mintį neatėjo? Ir šis žmogaus principas prieš Dievą reiškia paklusnumą. Bet jei žmogus daro tai, kas neatatinka įstatymo darbams, tada jis daro blogo ir bus sulig įstatymo baudžiamas. Ir Povilas tvirtino, kad peržengiant įstatymą, gaunamas pasmerkimas ir gyvenimo pragaišimas. Tai Povilas klausia, kodėl negalima per įstatymo darbus išteisinima įgyti? Atsako taip, todėl kad peržengiant įstatymą įvyksta pasmerkimas. Ir mes negalime būti išteisininti iš įstatymo darbų ir šis atsakymas ne išplaukia iš Povilo nujautimų, surištų su nežinomybe, bet jis išplaukia iš paties įstatymo, kuris aiškiai nustato, tvirtina jo peržengimą. Įstatymas paniekina, ką jis paniekinti gali, ir turi ribą, o išėjus iš jo ribų jis padaro mus kaltais t. y. nuodėmingais. Visoje negatyvėje Rom. laiško dalyje randasi pamatavimo ir atsakymo, dėl išteisinimo per įstatymą, tik vienas argumentas. Mes neturime užsiginti savo padarytų blogumų ir kas blogo daro, tas turi prie blogumų prisipažinti. Povilas kovoja su atsiprašymais, nes atsiprašant žmogus savo blogumą išteisina, o piktumo išteisinime glūdi josios pabaiga. (Bus daugiau.)

Iš Wanagų bažnyčios praeitės.

1909 m. Wanaguose buvo įžventinta naujai pastatyta bažnyčia. Iki šio laiko, nors Wanagų parapija buvo, tačiau bažnyčios neturėjo, ir Dievo žodis būdavo apšalomas namuose. Prie šios parapijos priklausė Wanagų, Aglonėnų, Deglių, Rantvonių, Poklių, Bėžaičių, Dvynių, Požingių, Stankeičių, Stonaičių, Blymacių, Užpurvių, Jagarų, Szauklių, Jydelių ir Aisėnų kaimai, kurie sudarė apie 2310 gyventojų — parapijonų. Bet anksčiau, ši parapija priklausė Priekulės bažnyčiai.

Kol dar nebuvo Wanaguose bažnyčios, pamaldos buvo atliekamos Wanagų mokykloje. Nuo 1901 iki 1905 metų Wanagų parapijai kunigui buvo Martynas Mehlhoras.

Iš minėtųjų kaimų gyventojų, 1904 m. balandžio 1 d. buvo suorganizuota parapija. Nuo šio laiko vis dažniau ir dažniau buvo keliamas bažnyčios reikalingumo klausimas, nes mokykla buvo permaža, kad sutilptų joje pamaldų metu žmonės, be to, čia nebuvo ir kunigui tur gyventi. Parapijonys kreipėsi į dvasinę vyriausybę, ir reikalavo būtinai pastatyti bažnyčią. 1904 m. gruodžio mėnesio 7 d. bažnyčios statymui buvo parinkta vieta ant kryžkelės Aglonėnai — Aisėnai ir Priekulė — Bėžaičiai. Paskui buvo renkamos bažnyčios statymui lėšos, kurias sudarė beveik vien auksas. Aukavę: Evangelikų Vyriausia Bažnyčios Taryba — 15 000 markių, Provincijos Sinodas — 10 000 mark., Karališkoji Konfistorija — 2 600 m., Provincijos Bažnyčios kolektas — 2 725 m., Mokietčių waldžia — 28 660 m.; apie 9 000 m. buvo pasiūlyta iš Wanagų parapijonų, nes buvo apskaičiuota, kad bažnyčios ir klebonijos statyba kainuos apie 79 820 markių. Tačiau ji kainavo 81 000 markių.

1907 m. rugpiūčio mėn. 20 d. buvo padėtas bažnyčiai kertinis akmuo. 1908 m. kunigo namai jau buvo baigti, ir tą patį metų, rugsėjo mėn. 28 d. atsidėję iš Aglonėnų čia gyventi tos parapijos kunigas. 1909 m. vasario mėn. 21 d. įvyko iškilmingas pašventinimas, kurį atliko Karaliaučiaus generalwyskupas Dr. Braun.

Per D. Karą bažnyčia ne per daug skaudžiai tenkėto. Warpai taipgi buvo palikti, tik kai kurios atskiros wargonų dalys buvo išgabentos, bet 1928 m. wargonams buvo nupirtos naujos dalys.

Iki šiol Wanagų parapijoje kunigavo šie kunigai: Martynas Mehlhoras, Emil Bleiweis, Kristupas Lokys, Ogilwe, Jonas Szalys, ir kun. Wosyltus, kuris ir dabar tebedirba tarp Wanagų parapijonų. Bažnyčia turi savo triūbininkus ir Jaunųjų mergaičių chorą.

Per 1937 m., dalyvavo šv. Wafarienėje 1157 asmenys: 415 vyrų 702 moterys; 1052 parapijonys laukė lietuviškas pamaldas ir tik 105 — wokiškas. Šie šaichiai aiškiai charakterizuoja šios parapijos gyventojų sudėtį tautiniu atžvilgiu. Pakrikštyta buvo 54 kūdikiai: 26 bern. ir 28 mergaitės; įžegnota 52: 25 bern. ir 27 merg. — 29 lietuviškai ir 23 wokiškai; įtuota 11 porų; mirė 28 žmonės. Rankių surinkta 2114,40 lit.

Jonas Klumbys.

Laimingo gyvenimo paslaptis.

Wistą, ką darai, darai wisa širdimi ir stengis atlikti tuo geriausiai. Nesistubink ir nesikarščiuok! Semk iš Amžinojo Szaltinio wisa, ką jame gali rasti, kad galėtumė duoti ir kitiems ištroškusiems.

Iš susiwenijimo su Dievu randasi jėga ir gywybė palaimintam gyvenimui.

Numirk pats sau, o tik tada galėsi duoti kitiems gyventi. Be savo paties atsidavimo ir pašauojimo, neįmanomas tikras krisščionio gyvenimas.

Būk atwiras šwiesai, o užrakintas tamšos šešėliams. Mokek pritraukti šwiesos galybes, kad jos spindėte spindėtų iš tavęs! Tada tik tu būsi laimingas ir kitus toliais padarysi.

Tėvas žino feliją!

Kartą wienas tėvas su savo waisais buvo wiename įwetimame mieste. Juos lydėjo wienas pažįstamų ir jie įstubėjo į stotį. Buvo tamšu. Palydowas kreipėsi į mažiausią dukrelę, sakydamas: „Dabar tau prisieis čia pasilikti, nes tu nežinai kelio“. Bet nė akimirsnio negalwojusi mažoji atsakė: „Bet tėwelis žino feliją!“

Waiso atsakymas buvo gražiausias pamokslas tėwui. Šis prisiminė Ižganytojo žodžius: „Sei jūs nepaklysite kaip kūdikiai...“ Įtikro, užėjus gyvenimo sunkenybėms, mes išsigastame ir abejojame. Dažnai pametame tikėjimą ir wiltį. O tokiomis walandomis kaip tik turėtume tikėti, sakydami: „Aš nieko nebijau ir gyvenimo kelionėje nepašlysiu, nes mano dangiškasis Tėvas žino feliją!“

Žinios.

Wokietija.

— Ewang. Ižpažinimo Bažnyčios kunigų sąjungos wado, kun. Niemoeller'io byla bus įsprendžiama wafario mėn. 7 d. Kun. Niemoelleris jau kuris laikas kaip suimtas ir laikomas kalėjime. Daug kunigų suimtų yra wėl paleisti iš kalėjimo, bet jis tebelaikomas ir kaltinamas kaip sunkiausiai nusidėjęs prieš nacionalsocialistinę Wokietijos wyriausybę, skelbdamas savo pamoksluose, kad Dievo reikla daugiaus bijotis ir klausyti kaip žmonų.

Mūndene pastatyta ir pašwentinta katalikų bažnyčia graikų katalikų pamaldoms laikyti. Bažnyčią pastatė ir ją globos Wokietijos katalikų Szw. Andriejaus brolija, kuri rūpinasi katalikų bažnyčios misija rytuose ir ortodoksų tarpe. Romos katalikų bažnyčia sustiprintai waro misijonawimo darbą kaimyninės ortodoksų bažnyčios išsišlėtimo srityje, ypatingai Balkanų kalnyje.

Lenkija.

— Lenkijos ortodoksų bažnyčia rūpinasi sustiprinti savo padėtį ir nori, kad Lenkijos ortodoksų bažnyčios metropolitas būtų pakeltas į Patriarchus, įsteigiant Lenkijoje tos bažnyčios patriarchatą. Walskybės prezidentas savo tam tikru aktu, manoma, kad suteiks patriarcho titulą Lenkijos ortodoksų bažnyčios metropolitui. Katalikiškoji Lenkijos spauda pareiškia nepasitenkinimo tokiu Lenkijos wyriausybės žygiu. Ortodoksų bažnyčiai Lenkijoje priklausė wijo apie 4 milijonus Lenkijos gyventojų, daugiausia rytų provincijose.

Rusija.

— Wių tikybų dvasininkams yra griežtai draudžiama lankyti tas vietas, kur jie nors ir netiesiogiai galėtų paveikti liaudį savo buvimu. Užrausta jiems lankytis mokyklose, klubuose, kapuose, krematorijose ir panahiose vietose. Ir numatoma nustatyti dvasininkų skaičių taip Rusijoje, kad vienas dvasininkas tektų 50 000 gyventojų. Dideliuose miestuose vienas 100 000. Taigi mažos religinės bendruomenės nebeturės teisės turėti savo dvasininką.

Anglija.

— Londone šv. Povilo katedroje Canterbury artiwystupas pašventino teologijos profesorių Dr. Rirką Oksfordo wystupu. Iškilmingose wystupo šventinimo apeigose dalywawo apie 40 anglikonikškosios bažnyčios wystupų.

— Britiškioji Biblijų Draugija išigijo tam tikrą, specialiai pritaikintą Biblijų platinimo reikalams automobilį ir pasiuntė jį Prancūzijos Biblijų platinimo reikalams. Automobilis bus kartu ir ewangelikškos misijos filnojamoji stotis, aptarnaujanti Prancūziją ewangelijos platinimo darbe.

Suomija.

Swedijos ewangelikškosios bažnyčios artiwystupas Dr. Eidem iš Upsalos lanko šwedų kolonijas ir jų parapijas Suomijoje. Tuo pacziu jis ieško užmegsti glaudesnius bendradarbiavimo ryšius su Suomijos ewangelikšjaja bažnyčia.

Smalininkai. Šv. m. sausio mėn. 16 d. Klaipėdos krašto prijungimo prie Didž. Lietuwas proga, Smalininkų bažnyčioje buvo nulaikomos lietuviams ew. pamaldos, kurios buvo labai skaitlingai lankytos. Pamaldas laikė Jurbarko kun. Stanaitis. Smalininkų apylinkėse lietuvių yra gana daug, bet pamaldas išgirsti lietuvių kalboje teguana per mėnesį wieną ar du kartu. Todėl Smalininkiečių wisuomenė yra labai dėkinga, Smalininkų parapijos kunigui, kad davė bažnyčią, lietuwikšoms pamaldoms. Dėkinga ir organizatoriams šių pamaldų p. p. Karweliams, Rasperaičiui, Pštarbhtei, Tunaicziui ir kun. Stanaicziui už patarnawimą Diewo žodžiui. Po pamaldų kun. Stanaitis tą pat wafarą nulaikė surinkimą Widkiemiuose pas Karweliene. Daugelis smalininkiečių norėtu, kad lietuvių kalba Smalininkuose būtų dažniau laikomos pamaldos. Tuo yra rimtai susirūpinę ir ruošiasi daryti žygius, kad lietuviams pamaldos bent wieną kartą i mėnesį būtų nulaikomos. Reikia tikėti, kad bažnytinė wryiaulybė šiam smalininkiečių teisetam pageidawimui pritars. **A. p.**

Aglonėnai. Naujų Metų dieną įwnto „Jaunųjų Sandoros“ Aglonėnų šyriaus Naujų Metų paminėjimo šventė. Iš Klaipėdos atwytęs šwecias šaf. Karalius nulaikė Diewo žodi. Šyriaus giedotojų choras pagrąžino šwente gražiomis giesmėmis. Po užbaigos nariai susirinko pas šyriaus pirm. p. Pėžių prie bendros kawos, laikė kurios pasitarta įwairiais šyriaus reikalais ir pasidalinta swarbiomis mintimis. **L. S.**

Klaipėda. Šv. m. sausio mėn. 16 d. „Sandoros“ salėje įwnto „Jaun. Sandoros“ Klaipėdos šyriaus narių susirinkimas. Pagiedojus giesmę įžangos žodi tarė šy. pirm. p. Pėteraitis. Tada kalbėjo Prof. Dr. Gaigalaitis, pabrėždamas kad wiuose mūsų darbuose turi wyranti triskęžio-niškoji meilė. Paraginancijų žodžių jaunimui tarė ir mok. p. lė U. Sprogtė. Mūsų wių tikslas wienodas: stengiamės pasiekti amžinosios tēwiklės namus. Szitą siekiant pasidaro mūsų gywenimas brangus ir džiaugmingai darbuojamės kilniajam tikslui. Nebūtų tiek šurdo pasaulyje, jeigu wisuomet mes savo pareigą atliktume. Kun. Jachinskas kalbėdamas pabrėžė, kad draugijos pareigos turi būti kiek-

wieno nario pareigos ir įstatai niekuomet nebus gywi, jeigu ne kiekwienoje širdyje bus išgywenęs wryiausias įstatymas: meilė. Diskusijoje buvo iškeliomos swarbios mintys šyriaus reiklos pagywinimo reikalui. Ateityje numatoma uamg. Audesnius ryšius su mūsų ew. studentais, kurie mūsų galėtų daug tuo padėti. Dažniau bus surengiamos pastattos ir pranešimai įwairiais su gywenimu susijusiais klausimais. Aptarus šyriaus widujinius reikalus, susirinkimas malda ir giesmė užbaigtas. **M. T.**

Klaipėda. Šv. m. sausio mėn. 17, 18 ir 19 d. wafarai buvo ewangelizacijos — maldos wafarai:

17 d. 20 wal. „Sandoros“ salėje įwnto pirmas toks ewangelizacijos — maldos wafaras. Czia kalbėjo šafyt. Baltrys ir Jurgaitis. Be to, tikrai gražiai czia pasirodė Bažnytinis choras, sugiedodamas net 4 giesmes. Chora wedė p. Jurgaitis. Taipgi labai gražiai pasirodė ir minimo choro šyginų instrumentų orkestras, kurį weda p. Szuihelis.

18 d. 20 wal. Naujoje surinkimo wietoje įwnto antras ewangelizacijos — maldos wafaras. Czia kalbėjo šafyt. Karalius. „Jaun. Sandoros“ choras gražiai pagiedojo 4 giesmes.

19 d. 19 wal. Kenio salėje (Magazino g.) įwnto trečias ir paskutinis ewangel. — maldos wafaras. Czia Diewo žodi kalbėjo šafyt. Kawolis iš Gargždų.

Szie ewangelizacijos — maldos wafarai, ypacz pirmieji du, praėjo labai gražiai ir tikrai jautioje nuotai-toje. Kaip girdėt wisuomenė šiam dalykui labai pritaria ir net dažniau toki wafarų pageidauja.

— Šv. m. sausio mėn. 15 d. 15 metų Klaipėdos prie Lietuwas prijungimo proga, Šw. Jono bažnyčioje buvo nulaikytos iškilmingos lietuwikšos pamaldos. Pamaldose gražiai pasirodė Bažnytinis choras su 3 giesmėmis. Liturgijos pirmą dalį atliko kun. Jachinskas, pamokslą šafė ir liturgiją užbaigė kun. Dagys.

Irishime „Reliq“ i komplektus!

Rejucziomis užbaigėme 1937 m. ir pradėjome 1938. Gawus paskutini praėjusių metų „Relio“ numerį, wienam litam gal ir atėjo mintis, apie užsibaigusiu metų „Relio“ wių numerių surikimą i wieną knygą. Bet daugelis „Relio“ skaitytojų gal apie tai nē nepagalwojo.

Kas sawaitę laikraštį gauname atstiru numeriu. Nepastebimai su laiku jie gali mums išsiblašktyti, užsimesti kur, ir greit galime jų netekti. O „Relio“ prirašytieji puslapiai mums yra labai brangūs artimi. Kad jie nežūtų, turime kruopščiai surankioti iš eilės wiųs numerius ir surikyti i knygą. O tolia knygą gana idomi! Per metus susirenka daug numerių, susidaro storos knygą, kurios puslapiuose, lyg weidrodyje, atspindi mūsų ewangelikštojo gywenimo darbai, laimėjimai. Iš czia matome kas dėjosi ne tik pas mus, bet ir wifame placziame pasaulyje. Czia kiekwienas ewangelikas randa tai, kas jam rūpi: žinių, straipsnių, pamokslų, waizdų ir pan.

Sziais metais skaitydami „Liet. Ew. Reliq“ nenaikin-time nē wieno jo numerio. Perskaitę dėtime i storą popierį, kur jie liks šwarūs, nesulanšktyti ir nesulamžtyti iki galo metų, kol susidarys knygą. Zei kam praėjusių metų trūksta wieno ar kito numerio, galite parakšyti i administraciją, kad juos pristųsty. Žinoma, prašant atsiųsti trūk-stamus „Relio“ nemurius, reikalinga atsiųsti ir pašto ženklų, padengti persiuntimo išlaidoms.

Todėl rinkime savo laikraščio numerius ir irishime i knygą. Zei sudaro tikrai gražią idomią knygą, kuri daug prisiminimų ir džiaugsmo wifada neš jums. **M. 3.**

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pašto staiga ir laikininkai. Užsakant redakcijos laikraščio kainą: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto išlaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Redžia Lietuwių Ewangeliku Susiwienijimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adreju: Klaipėda „Lituania“, Dagiai.